

## POSTANOWIENIE

20 sierpnia 2024 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Krzysztof Wesołowski

na posiedzeniu niejawnym 20 sierpnia 2024 r. w Warszawie  
w sprawie z powództwa T. S.  
przeciwko Bankowi S.A. w W.  
o zapłatę,  
na skutek skargi kasacyjnej Banku S.A. w W.  
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Poznaniu I Wydział Cywilny i Własności  
Intelektualnej  
z 2 lutego 2023 r., I ACa 81/21,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od pozwanego na rzecz powoda tytułem kosztów postępowania kasacyjnego 5400 (pięć tysięcy czterysta) złotych z odsetkami ustawowymi za opóźnienie za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia postanowienia pozwanemu do dnia zapłaty.**

## UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną pozwanego Banku S.A. w W. od wyroku Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z 2 lutego 2023 r.

**Sąd Najwyższy zważył, co następuje:**

Zgodnie z art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398<sup>4</sup> § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek umożliwiających realizację publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący oparł na przesłance uregulowanej w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c. Przesłanka ta nie została spełniona.

O oczywistej zasadności skargi kasacyjnej można mówić, gdy w sprawie doszło do kwalifikowanego, oczywistego naruszenia prawa, widocznego od razu, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby głębszej analizy juredycznej. Chodzi więc o szczególne, kwalifikowane przypadki naruszenia prawa przez sąd drugiej instancji, dostrzegalne w sposób oczywisty dla przeciętnego prawnika, zatem sytuacje, w których wyrok może być uznany za błędny lub wadliwy. Dotyczy to uchybień przepisom prawa materialnego albo procesowego, zarzucanym sądowi drugiej instancji w skardze kasacyjnej, o charakterze elementarnym, polegających w szczególności na oparciu rozstrzygnięcia na wykładni przepisu oczywiście sprzecznej z jednolitą i ugruntowaną jego wykładnią przyjmowaną w orzecznictwie i nauce prawa. Może ona polegać także na zastosowaniu przepisu, który już nie obowiązywał, względnie na oczywiście

błędnym zastosowaniu określonego przepisu w ustalonym stanie faktycznym (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z 1 marca 2002 r., I PKN 34/01; z 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, z 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, z 26 października 2022 r., I CSK 3332/22, z 29 stycznia 2021 r., I CSK 491/20, z 27 lutego 2019 r., I CSK 20/19, z 22 lutego 2024 r., I CSK 6877/22).

Zdaniem skarżącego jego skarga kasacyjna była oczywiście uzasadniona ponieważ, Sąd Apelacyjny zastosował dyspozycję art. 385<sup>1</sup> § 1 k.c. do umowy kredytu *stricte* dewizowego (walutowego), z całkowitym pominięciem charakteru przedmiotowej umowy, jej specyfiki, jak również wyłącznie fakultatywnego charakteru postanowień dotyczących wypłaty i spłaty kredytu, które w toku postępowania zostały uznane za abuzywne, co stoi w całkowitej sprzeczności z wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 9 października 2020 r., III CSK 99/18, wydanym w sprawie, w której przedmiotem oceny była umowa kredytowa, tożsama co do treści stanowiących podstawę orzekania, jak umowa kredytu występująca w niniejszej sprawie (zawarta według tego samego wzorca stosowanego przez pozwanego), oceniona przez Sąd Najwyższy jako typowa umowa o kredyt walutowy i nie zawierająca niedozwolonych postanowień umownych.

W pierwszej kolejności należy podkreślić, że w kredycie walutowym kwota kredytu jest wyrażona w walucie obcej, wypłacana w walucie obcej i spłata również jest dokonywana w tej walucie. Natomiast jak słusznie wskazał Sąd drugiej instancji, wbrew stanowisku skarżącego, w okolicznościach niniejszej sprawy, została zawarta umowa o kredyt denominowany, w którym kwota kredytu została wyrażona w walucie obcej, a została wypłacona w walucie krajowej według klauzuli umownej opartej na kursie kupna waluty obcej obowiązującym na dwa dni robocze przed uruchomieniem, a spłata kredytu następuje w walucie krajowej.

W spornej umowie pomimo określenia wysokości kredytu w walucie obcej (230 200,97 CHF) oraz transz w tej walucie, środki obejmujące poszczególne transze były przelewane na trzy rachunki - dwa na rachunek sprzedawcy lokalu mieszkalnego na rynku pierwotnym, zgodnie z przeznaczeniem kredytu oraz jeden należący do powoda, wszystkie prowadzone w walucie krajowej, co wynika z treści umowy (art. 3.07 ust. 2 i 3 umowy). Taki sposób - waluta - uruchomionego,

udostępnionego powodowi kredytu znajduje potwierdzenie w art. 3.07 ust. 5 umowy, stanowiącym, że uruchomienie kredytu nastąpi na rachunek wskazany w ust. 3 w zależności od waluty rachunku: w złotych polskich przy wykorzystaniu bieżącego/negocjowanego kursu kupna dewiz dla CHF, obowiązującego w banku w dniu płatności ( ust. 5.1) lub w walucie kredytu ( 5.2).

Mając na uwadze, że w umowie nie wskazano żadnego rachunku prowadzonego w walucie kredytu (CHF), jak też uwzględniając treść wniosku kredytowego, w którym powód wskazał jako kwotę kredytu 479 692,77 (należy przyjąć oznaczoną w PLN, skoro ta sama kwota została określona w innej rubryce, jako cena zakupu/koszt budowy nabywanego przez powoda lokalu w kraju, co wynika z treści umowy, a ponadto w dalszej części wniosku zostały wskazane transze wypłaty na rzecz sprzedającego - budującego lokal podmiotu wyrażone w PLN), wbrew twierdzeniom pozwanego, na podstawie postanowień zawartej 23 kwietnia 2008 r. umowy powód nie miał już możliwości wyboru w jakiej walucie nastąpi uruchomienie kredytu, gdyż przytoczone wyżej postanowienia umowy sposób wypłaty przesądzały. Było to także zgodne z intencją, wolą powoda, co wynika z treści wniosku kredytowego oraz zeznań powoda (których wiarygodności i mocy dowodowej pozwany skutecznie nie zakwestionował), że powód starał się o kredyt w polskich złotych, gdyż zapłata za mieszkanie miała nastąpić w tej walucie, a jedynie z uwagi na to, że powód nie posiadał zdolności kredytowej w polskich złotych, polecono powodowi kredyt we frankach szwajcarskich. Powód zeznał także, że spłaty kredytu miały być pobierane automatycznie z konta powoda, który miał już konto w banku kredytodawcy, gdyż to był jego bank.

W związku z powyższym nie można uznać, że zawarta pomiędzy stronami umowa była umową kredytu „czysto” walutowego w CHF. Stanowi ona w istocie klasyczną umowę kredytu denominowanego, której dotyczą problemy abuzywności postanowień umowy i skutków tej abuzywności (zob. np. uchwałę pełnego składu Izby Cywilnej Sądu Najwyższego z 25 kwietnia 2024 r., III CZP 25/22, uchwałę Sądu Najwyższego z 28 kwietnia 2022 r., III CZP 40/22; wyroki Sądu Najwyższego z 26 maja 2022 r., II CSKP 650/22; z 13 maja 2022 r.: II CSKP 293/22; II CSKP 405/22).

Ponadto nawet, walutowy charakter umowy nie wyklucza możliwości zawarcia w niej niedozwolonych postanowień umownych. Artykuł 385<sup>1</sup> § 1 k.c. znajduje zastosowanie do oceny postanowień wszystkich umów zawieranych pomiędzy przedsiębiorcą, a konsumentem oraz niektórych umów zawieranych w obrocie obustronnie profesjonalnym (art. 805 k.c.). Nawet zatem udzielenie kredytu w walucie obcej nie wyklucza zastosowania do oceny takiej umowy art. 385<sup>1</sup> k.c. Nie sposób więc mówić o naruszeniu art. 385<sup>1</sup> k.c. tylko z tej przyczyny, że został zastosowany w odniesieniu do kredytu udzielonego w walucie obcej (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 16 listopada 2023 r., I CSK 3420/23).

Konkludując, należy przyjąć, że wbrew wywodom skarżącego nie można mówić o oczywistej zasadności jego skargi kasacyjnej.

Wobec powyższego, na podstawie art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c.

[wr]

[ms]